
Beköszöntő

Az elmúlt időszak a COVID jegyében telt el, amelyhez hasonló méretű járvány nem fordult elő az elmúlt 90 évben, így nem volt ezzel kapcsolatos tapasztalatunk. Valószínűleg kevesen gondolták ugyanakkor, hogy a mai tudással és eszköztárral felfegyverkezve ilyen nehéz és hosszadalmas lesz megfékezni a vírust. A pandémia sok olyan hibát felszínre hozott az ágazatban, amelyek már évek óta megoldásra vártak, valamint újraértékelte a dolgozókkal, vezetőkkel, intézményekkel kapcsolatos elvárásokat. Új értelmet nyert a csapatmunka fontossága. A járvány olyan munkatársakat, szakterületeket terelt össze, akik/amelyek korábban teljesen szeparáltan dolgoztak. Ezeknek a közösségeknek a tagjai minden szempontból tanították egymást. Beleláttak egymás szakmájába, megértettek bizonyos viselkedési formákat és döntési algoritmusokat, ezáltal sokkal elfogadóbbá és megértőbbé váltak a másikkal szemben. Emberileg is adtak egymásnak, és mindez sokkal magasabb szintre emelte az egészségügyi ellátók közösségeiben zajló folyamatokat. Arra is jó volt, hogy munkatársaink egymás hátának támaszkodva, azonos nehézségekkel szembenézve, könnyebben tudják elviselni az elviselhetetlent. Kiderült, mennyire fontos a gyors reagálás, a pozitív és negatív tapasztalatokból történő építkezés. Rádöbentünk, hogy intézményi szinten és a privát életben is muszáj elfogadnunk a folyamatosan változó környezetet lekövető újabb és újabb szabályokat.

A járvány nagyon megviselte a kórházi dolgozókat. A nehezen már túl vagyunk ugyan, azonban sokaknak még hónapok, esetleg évek kellene ahhoz, hogy feldolgozzák az őket ért impulzusokat. Van, aki csak szakember segítségével tud talpra állni. Fontos, hogy folyamatosan figyeljük és támogassuk őket, hiszen mentálisan stabilnak kell ahhoz lenniük, hogy el tudják látni az egyre sokasodó napi feladatokat.

Nagyon örültünk az orvosi béremelésnek és a paraszolvencia kivezetésének, ugyanakkor a szakdolgozói béremelés folytatása sem maradhat el, hiszen nyílt az olló, ami komoly frusztrációt és bérfeszültséget okoz az intézményekben, és ez a fáradtsággal társulva bizony kilépésre ösztönözheti a kollégák egy részét. A magánellátók bérszintje és kényelmesebb munkakörülményei szintén elszívó erőként hatnak az állami rendszerre. Ugyanígy rendezni kell a műszaki-gazdasági területen dolgozók jövedelmét is, mivel a bőrünkön tapasztaljuk, hogy a szakemberhiány miatt egyre nagyobb problémát jelent az intézmények üzemeltetése.

El kell érniünk, hogy a finanszírozás az ellátás valós költségeire épüljön, és figyelembe vegye az ellátás minőségét, eredményét, valamint az intézmény progresszivitási szintjét. Csak így van esély arra, hogy a folyamatosan újratermelődő adósság végre kikerüljön a rendszerből. Az átlagfinanszírozás megszűnte után érdemes lenne vegyes finanszírozásra áttérni, amelyre a következő a javaslatunk: a beérkező források fix része a működés alapvető költségeit fedezné, efelett pedig a teljesítménytől/minőségtől függően érkezne finanszírozás az intézményekhez.

Nem kell minden ellátási formát minden intézményben elérhetővé tenni. Kizárólag ott kell azokat végezni, ahol minden szükséges feltétel rendelkezésre áll – meghatározott éves beavatkozásszám, kellő számú és képzettségű szakember, megfelelő eszköz, infrastruktúra, finanszírozás.

A kórházközpontú megközelítés helyett a prevencióra és az utókezelésre szükséges fektetni a hangsúlyt. Aktív kórházi ágyakon kizárólag azokat a betegeket kell kezelni, akiknek az állapota ezt megkívánja. Az utógondozást – ha lehetséges – a betegek otthonában, vagy az erre a területre szakosodott rehabilitációs, ápolási, esetleg krónikus ellátást nyújtó intézményekben kell végezni.

Szeretném megragadni az alkalmat, hogy ezen a felületen is köszönetet mondjak minden kórházi dolgozónak a járvány során végzett munkájáért, amely sokkal több szakértelmet, figyelmet, energiát, türelmet, megértést és szeretetet kívánt, mint amit egy külső szemlélő elképzelhet.

Ficzere Andrea
elnök
Magyar Kórházszövetség